

1. undervisning af skoleelever, lærlinge og andre med hensyn til arbejdsmiljømæssige problemer,
2. uddannelse af planlæggere, bl. a. ingeniører og arkitekter samt læger, jurister og andre,
3. efteruddannelse af læger, sundhedsplejersker, fysioterapeuter, ingeniører og andre, der rådgiver om arbejdsmiljøproblemer,
4. undervisning og uddannelse af personer beskæftiget på arbejdsmarkedet, herunder sikkerhedsrepræsentanter og andre ansatte, arbejdsledere, arbejdsgivere, ledelsesrepræsentanter m. v.,
5. forskning med hensyn til arbejdsmedicinske, arbejdshygiejniske, ergonomiske, sikkerhedstekniske og andre spørgsmål af betydning for arbejdsmiljøet,
6. en dækkende statistik over arbejdsulykker og arbejdssygdomme.

ad nr. 2. Med bestemmelsen tilsigtes at fastslå, at arbejdsmiljøproblemerne i videst muligt omfang skal løses af parterne selv (de ansatte, arbejdsledere og ledelse) på virksomheden.

Virksomhederne bistås af arbejdsmarkedets organisationer i dette arbejde på brancheplan, jfr. kap. 3 om branchesikkerhedsråd, og på landsplan, jfr. kap. 12 om arbejdsmiljøråd og arbejdsmiljøfond.

På alle planer skal arbejdstilsynet efter forslaget fremme parternes indsats samt yde dem støtte og vejledning, jfr. § 72, nr. 1 og 5.

Endvidere skal arbejdstilsynet som hidtil kontrollere, at loven og regler fastsat i henhold til loven overholdes, jfr. § 72, nr. 6.

Til § 2.

Loven omfatter efter forslaget principielt hele det område, som dækkes af de 3 hidtidige arbejderbeskyttelseslove af 11. juni 1954: lov nr. 226 om almindelig arbejderbeskyttelse, lov nr. 227 om arbejderbeskyttelse inden for handels- og kontorvirksomhed samt lov nr. 228 om arbejderbeskyttelse inden for landbrug, skovbrug og gartneri.

Ifølge § 1, stk. 1, i almindelig lov kom loven i sin helhed kun til anvendelse på arbejdsforhold (tjenesteforhold) inden for de i § 1, stk. 1, a-g, anførte arter af virksomhed nemlig industri, håndværk, byggevirksomhed, anlægsvirksomhed, laboratorier, transportvirksomhed og lager- og pakhusarbejde.

Ifølge § 1, stk. 2, kom forskellige af lovens bestemmelser under nærmere anførte vilkår til anvendelse også uden for det i § 1, stk. 1, anførte område, og i et vist omfang selv om tjenesteforhold ikke forelå.

§ 1, stk. 3-5, angav en række tilfælde, hvor loven i sin helhed ikke kom til anvendelse, selv om

det drejede sig om arbejdsforhold inden for de i § 1, stk. 1, nævnte arter af virksomhed.

Ifølge forslaget er det hensigten, at lov om arbejdsmiljø principielt skal omfatte ethvert arbejde for en arbejdsgiver. Heraf følger, at samtlige forslagens bestemmelser også omfatter f. eks. plejehjem og børnehjem, sygehuse, hoteller, restauranter, teatre, skoler, politi- og brandvæsen m. v., hvilke virksomheder ikke er omfattet af alle almindelig lovs bestemmelser, jfr. § 1, stk. 2. Det er ikke fundet rimeligt begrundet generelt at opretholde den hidtidige forskelsbehandling. Der opnås herved en forenkling af reglerne om lovens område i lighed med den, der blev foretaget ved lov nr. 225 af 19. maj 1971 om arbejderbeskyttelse i Grønland. Området kommer herved endvidere til at svare til norsk og svensk lovgivning.

De væsentligste konsekvenser heraf er følgende:

Den foretagne udvidelse opfylder et ønske om at blive omfattet af samtlige lovens regler, der ofte er blevet fremsat af personale beskæftiget i hotel- og restaurationsbranchen. Dette personale vil blive omfattet af bestemmelsen om sikkerheds- og sundhedsarbejde i virksomheder. De inddrages også under reglen i § 50 om en samlet daglig hvileperiode på mindst 11 timer, men der vil efter § 52, stk. 3, kunne gives administrative særregler, hvis forhold inden for hele faget eller en del af det skulle gøre det nødvendigt.

Tilsvarende gælder de andre nævnte virksomheder, der tidligere kun har været omfattet af almindelig lov § 1, stk. 2, jfr. ovenfor.

En anden væsentlig konsekvens af områdeudvidelsen bliver, at virksomheder af denne art, hvis arbejdslokaler er indrettet før 1. april 1955, eller som har taget lokaler i brug, der inden for det sidste år har været benyttet til samme art af virksomhed, ikke længere er undtaget fra reglerne om arbejdsstedets indretning, jfr. kap. 6. Reglerne herom i almindelig lov § 13 forudsættes holdt i kraft indtil videre. De vil derved komme til at gælde for de nævnte § 1, stk. 2-virksomheder.

For så vidt angår loftshøjde, gulvdybde og dagslys er det dog hensigten ved overgangsordningen, jfr. § 89, at videreføre den samme overgangsregel, som i 1968 blev indført for virksomheder omfattet af almindelig lov § 1, stk. 1. Det indebærer, at kravene hertil først skal opfyldes i tilfælde af ombygning, ejerskifte eller når der foreligger et særligt faremoment, se lov af 13. juni 1968 § 3, stk. 1. Det tilføjes, at for „nye“ lokaler eller væsentligt ombyggede lokaler har kravene i § 13 hele tiden skullet opfyldes, jfr. almindelig lov § 1, stk. 2, b.